

hvj

Lysette van Geel

Met illustraties van Joost Stokhof

'VOLT

Sorry. Ik weet dat je denkt dat je leven gaat beginnen als je naar de middelbare school gaat. Dat je er vanaf het begin van groep acht bijna iedere dag aan hebt gedacht. Waarschijnlijk spoelde je de tijd in je hoofd door en maakte je een soort toekomstfilm over jezelf. Een spannende, maar blije film. Je zou opnieuw beginnen en alles wat je niet leuk vond in je leven zou je achterlaten. Je zegt al maanden dat het goedkomt. Dit wordt jouw kans. Misschien verheug je je er zelfs op. Maar af en toe begin je ook te twijfelen, toch?

Ik vertel je mijn eigen verhaal zodat je weet hoe het allemaal kan lopen. Zodat je weet dat je jezelf pas leert kennen tijdens de slechtste momenten die er bestaan. Besef dat. Het spijt me, maar iemand moet eerlijk tegen je zijn. Ik geef je ook meteen een tip: loop niet rond met een geheim dat je vanbinnen stukmaakt. Je gaat het niet volhouden. Kijk maar naar mij.

*Liefs,
Enne*

Mary zwaaide naar me, ze wees naar de lege stoel naast haar. Ze zat, zoals altijd, bijna helemaal vooraan.

Ik schoof naast haar op een stoel. Sinds de eerste dag van het schooljaar was het zo. We deden alles samen. Niemand wist waarom, wij ook niet. In de eerste dagen van school worden alle vriendschappen verdeeld.

Er bewoog iets buiten. Ik zag een plastic tas aan de takken van een boom wapperen. Vlak bij mijn gezicht, aan de andere kant van het raam.

‘Haal je grippers van me stoel, Enne!’ siste Jonathan.

Ik wilde vragen wat hij bedoelde.

Maar ik zag dat de tas was

losgekomen van de boom, dus ik hield mijn adem in en keek. Hij schoot de lucht in. Steeds hoger, zo snel als

hij kon. De tas werd een stipje en was daarna niet meer te zien. Bestond iets nog als niemand ernaar keek?

‘Haal je voeten van me stoel!’ riep Jonathan.

Ik voelde hoe hij met zijn vingers op mijn schoenen tikte. De punten staken in zijn bolle zwarte jas. Mijn hart begon steeds harder te kloppen. Ik moest rustig blijven.

‘Ik tel tot drie. Eén, twee...’ zei hij.

‘Drie,’ antwoordde ik zo langzaam mogelijk, zonder hem aan te kijken.

Mijn voeten gleden naar beneden en kwamen met twee doffe plofjes vlak na elkaar op de grond terecht.

‘Gatverdamme.’ Jonathan veegde over zijn jas. ‘Echt vies dit.’

Hij zakte onderuit op zijn stoel. Zijn nek verdween in zijn kraag.

‘De grippers van Enne aanraken, echt smerig!’ riep Hero.

Hij wilde naast Jonathan gaan zitten maar kreeg een duw.

‘Hoezo praat je me weer na!’ Jonathan lachte.

Hero lachte ook. ‘Het stinkt hier.’ Hij keek me aan en trok zijn capuchon over zijn neus.

Mary schudde haar hoofd en zuchtte. ‘Vermoeiend dit.’ Ze knakte haar vingers.

Ik wilde in het holletje van mijn hand blazen om te ruiken of mijn adem stonk. Maar op dat moment begon de les.

‘Bonjour allemaal, vandaag gaan we aan de slag met een *die-ja-loog* in het Frans.’ Mevrouw Frank wreef in haar handen en aaide daarna over haar pluizige donkerrode vest. ‘Neem allemaal even plaats op je *chaise*, s’il vous plaît.’

Ze praatte vandaag heel duidelijk, bij ieder woord zag ik haar tandvlees.

‘Nee Job, dat is je tas, je *sac à dos*, je rugzak. Je moet op je *chaise*, je stoel, gaan zitten. Dank u!’

Geschuif.

Mevrouw Frank ging verder. ‘Vandaag werken we in tweetallen, met degene die *derrière*, achter je zit. We tellen vanaf de eerste rij. Mensen helemaal achterin verdeel ik persoonlijk in groepjes.’

Er klonk gezucht. Ik moest dus met Jonathan. Dat was een slecht idee.

‘Jullie gaan elkaar in het Frans vertellen waar je bent geweest deze zomervakantie. Op pagina 30 staat een handige woordenlijst. Kijk daar even naar en ga dan met elkaar in gesprek.’ Ze lachte tevreden.

Mary was zo te zien al begonnen met nadenken. Ze kauwde op de bovenkant van haar pen. Met haar andere hand kamde ze door haar blonde krullen.

Ik pakte mijn schrift. Tijdens de vakantie dacht ik nog dat alles zou veranderen na de zomer. Joes had gezegd, beloofd, eigenlijk gezworen, dat dingen beter zouden gaan. Dat het leuk zou worden op de middelbare. Dat alles vanzelf zou gaan.

Maar bij mij was dat allemaal niet gebeurd.

Ik schreef wat woorden op uit mijn boek: Frankrijk, strand, twee weken. In de verte hoorde ik het geluid van de zee. Het hielp om te zwemmen. Alles van vroeger spoelde weg, tenminste, zo leek het. Even.

‘Hallo? Ben je aan het trippen of zo?’ Jonathan had zijn schrift op mijn tafel gegooid. De bladzijden waren leeg. ‘Nou Enne, begin jij maar. Vertel me alles over jezelf. Hoe was jouw vakantie?’ Hij pakte zijn telefoon en begon iets te typen.

‘*Très bien,*’ antwoordde ik zachtjes.

Jonathan knikte zonder me aan te kijken. Een blonde pluk haar schoof voor zijn ogen.

‘*Et toi?*’ Mijn stem klonk schor.

Hij trok zijn capuchon over zijn hoofd en bleef omlaag kijken. ‘*Très bien,*’ zei hij.

14:10

Jonathan:
klassenpoll 1B
wie haat Job

ja

nee

Na de les liep ik op de gang bijna tegen iemand op omdat ik de berichtjes in onze klassengroepsapp aan het lezen was.

‘Ook hallo!’ Het was een meisje uit de andere eerste klas. Ik had haar eerder gezien. Ze had mooie rechte tanden en volle lippen met lipgloss erop.

Mary trok me een beetje naar zich toe. Het meisje keek naar Mary en daarna weer naar mij. Ik hield mijn adem in.

‘Jullie zitten in 1B en hebben morgen toch de geschiedenisstoets?’ vroeg ze.

Ik knikte, Mary zei niks.

‘Kunnen jullie een foto maken van de toets? Wij hebben hem de dag erna.’

‘Is goed,’ zei ik snel.

‘Dank je,’ zei ze en ze draaide zich om en liep weg.

‘Waarom zei je dat? Je mag helemaal geen telefoon in de klas.’ Mary schudde haar hoofd. ‘En we weten niet eens hoe ze heet.’

We keken het meisje na. Haar vriendinnen liepen in een halve cirkel om haar heen. Een van hen gluurde kort naar achteren. Als een waakhond bij haar baas.

‘Je kunt weer gewoon ademen, Enne, ze is weg,’ zei Mary.